

Onze eerste ervaring met HFT ...

De Hel van Helmond, 9 maart 2014.

Terwijl de laatste pellets nog steeds inslaan op de mooi **roze** (een beetje gay is okay) klapdoeltjes zit ik alweer vol adrenaline een kleine 50km verder thuis achter de laptop. Tja waar moet ik beginnen? Laten we dat maar voor de gemakkelijkerheid van het leesbare doen bij het begin: Er was eens...

Er was eens nog niet zo heel lang geleden in een provincie niet zo heel erg ver van jullie vandaan een vader die op zoek was naar iets wat hij met zijn zoon kon doen. Aangezien het voor zoonlief geen sport meer was paps op de PS3 alle hoeken van het speelveld te laten zien zonder er ook maar een extra zucht om te hoeven laten, zocht paps iets anders wat ze samen konden doen. Een beetje plinken thuis was leuk, maar gezien de beperktheid van het plaatsje ook niet altijd echt te doen, of het zou moeten zijn met de extra moeilijkheidsgraad om extra punten te scoren voor het ontwijken van het terugkerend lood.

Zoonlief schoot al bij de plaatselijke schietvereniging met veel vreugd en enthousiasme, dus stelde ik eens voor om een keertje iets buiten zijn 'box' te gaan doen en eens in te schrijven voor een wedstrijdje HFT? Mwa doe maar was het antwoord. En dus voor hij het doorhad had ik al aangegeven op het wonderbaarlijke luchtbuksforum mee te willen gaan doen met de HFT wedstrijd: De Hel van Helmond.

De dagen ervoor vooral met materiaal geklooid, kijker hierop kijker daarop, maar net de buks van mijn kleine grote vriend kregen we niet goed. Ik had voor mezelf al uitgemaakt mee te willen doen met een goedkope Chinees QB88 (aangezien dat altijd mooie discussies op het forum oproept 😊) en daarop een bagger scoopje bij gebrek aan anders. Mijn zoontje moest zijn Benjamin Discovery 4.5 met BSA kijker achterlaten en besloot een weekje voor de wedstrijd met mijn BSA Spitfire 5,5 te gaan schieten. Hij schoot de kijker in op de SV en zo waren we dan klaar voor ons eerste schietavontuur.

Onderweg naar Helmond werd hij al wat stiller en merkte ik dat de nerv's wat opspeelden. Ik ben een kleine 5 jaar geleden ook al eens gaan kijken daar. Alleen toen was hij nog veel te jong om mee te doen, maar heeft toen wel mee mogen schieten en daar hadden we het in de auto nog wat over. Ondanks het in onze vakantie ogen vroege tijdstip van vertrek verliep de reis goed en met de nodige muziek en grapjes was Helmond zo bereikt, De Helm vinden dan nog een koud kunstje; lang leve de GPS.

Het voordeel van iemand inschrijven van 13 is natuurlijk dat je best wel opvalt als je samen binnenkomt en dus eigenlijk al met 1-0 voor staat, immers degene die je verwachten zien de kleine man waarna de link naar de inschrijving sneller gevonden is dan dat je de tijd hebt om je voor te stellen! Heerlijk, gemoedelijkheid troef. Omringd door gelijkgestemde en een rustige maar leuke sfeer van duidelijk bekenden om je heen die elkaar weer tegen komen, werden we door Bert mee naar de baan begeleid. Bert zou het een en het ander aan ons uitleggen en Tim's zenuwen schoten duidelijk nog verder in het verkeerde keelgat voor hemzelf.

Bert legde van alles lekker duidelijk en op een oprechte toon van een ware liefhebber uit en Tim en ik luisterde aandachtig naar alles wat Bert ons te vertellen had. Niets teveel aan informatie die toch niet van pas zou komen en na nog wat rommelen met de scope en een begeleidend briefje waarop nog het een en het ander stond voor Tim betreffende hoogtes qua richten, zeg maar een extra handvat, was het dan zover. De grote vriendelijke reus Bert wenste ons succes toe waarna de briefing kwam. Deze briefing maakte ook meteen het internationale karakter van deze kleine doch fanatieke sport duidelijk. Op de parkeerplaats waren de nummerplaten al niet allemaal geel met zwarte letters, maar naast de Belgen die het konden volgen wat er verteld werd, werd er ook nog het een en het ander toegelicht in het Duits.

Okayyyyyyyy, ingedeeld met een der toppers des Vaderlands John was het moment nu dan echt aangebroken om te gaan beginnen. Tim fluisterde nog even dat hij nu echt helemaal geen zin meer had, hup ff doorbijten komt goed maat. In John hadden we een goede rustige mentor die ons door het proces van een schietbeurt heen hielp waardoor we ons ook geen moment als minder gevoeld hebben, het voelde allemaal heel vertrouwd. Er werd gewoon lekker door gepraat tussen het schieten door maar zo dat het niet storend was voor de schutters van het moment. Dit vond ik een aparte belevenis daar het aan de dartbaan waar ik meer bekend ben meestal stil is, ook bij het golfen praat men niet tijdens een slag. Maar hier gaat het gewoon lekker door, zoals het moet denk ik zelfs. Het haalt in ieder geval voor beginners zoals ons het gevoel weg dat de hele wereld op zo'n moment met jouw schietbeurt bezig is en dat is beter voor de zenuwen, als die er al zijn natuuuurlijk 😊 .

John deed de eerste lane voor waarbij hij begon met de eerste 3 klapdoeltjes neer te schieten, gevolgd door de 4e alleen te raken op de plaat en niet het kleine zwarte deel in het midden waardoor het doeltje omvalt. DAT is ook nog leuk aan dit spelletje. Als je het doel alleen al raakt, krijg je in ieder geval een punt! Mooi zo, niet met nul punten huiswaarts dacht ik nog. Mijn eerste lane waren 2 rake punten en 2 gehele missers gevolgd door Tim die begon met alle 4 de doeltjes te hitten maar niet om te schieten. Zijn zenuwen waren op slag weg en zijn gezicht begon al wat meer kleur te krijgen. Zeker toen hij ook in de 2e lane zijn eerste klapdoeltje om wist te krijgen wat natuurlijk weer een extra kick aan het geheel gaf. Nee hij was om dat was zeker, en nu bedoelde ik niet het doeltje...

Gezien de eerste keer en de gebrekkige voorbereiding onzerzijds kwamen we wel met een voldaan gevoel van de baan af toen de laatste doeltjes omgeschoten waren. De BSA had het prima gedaan in Tim zijn handen maar de QB88 kwam na de 35 meter eigenlijk wel gewoon kracht tekort die niet door een slecht geoefend schutter als mij te compenseren viel. En na een broodje, een drankje en nog even een blik op de FT schutters die zich nu aan het voorbereiden en het inschieten waren kwamen we eigenlijk wel snel tot de conclusie dat we dit vaker moesten gaan doen, dit was gewoon te leuk!

Als toetje op de toch al zo heerlijke ochtend kreeg Tim ook nog een medaille uitgereikt voor de beste jeugdschutter die deze aflevering mee had gedaan en keerden we met een zekere tevredenheid en van Tim zelfs ook wel een behoorlijke trots terug naar huis. Even schoot het door mijn hoofd toen hij aan het opscheppen was dat hij dik van me gewonnen had dat mijn vader zich vast ook zo gevoeld moest hebben en nu snap ik waarom hij altijd moest lachen en trots keek als ik weer eens het veld af stapte als alleenheerser van het zaalvoetbalveld...

Er is gewoon weinig leuker dan verliezen van je zoon!

Organisatoren bedankt voor het warme ontvangst en de prima organisatie, we voelde ons meteen welkom! en wat betreft de roze doeltjes? Zie eerste alinea 😊 hoor 😊.

Dave en Tim

JOHN BEDANKT VOOR DE
GOEDE ZORGEN IN DE BAAN!